

El vaticini

El dimecres de passió —l'estigma, ¿veus?— el govern valencià va fer efectiu el vaticini. Els profetes ho havien vociferat amb entusiasme i interès.

La Direcció General de Política Lingüística, que segons el paper subministrat per l'empresa va ser "creada el 1990" —o en la clandestinitat o en l'exili, segurament—, ha quedat adscrita, per aprovació del ple del Consell, a la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència. Aquesta és la notícia, i tindria gràcia, i potser sentit, que l'hagueren annexionat a la d'Obres Públiques.

Sobre el paper, per tant, queda abolit el Gabinet d'Ús i Ensenyament del Valencià, i la lògica de l'operació aboleix l'esperit que presidia el camerino que ara s'integra en la nova direcció general, la mare de totes les normalitzacions.

Pròximament, en aquesta sala, tots els representants institucionals, sense excepció, departiran, conferenciaran i diran en la llengua de Joanot Martorell. La totalitat dels gabinets de premsa institucionals deixaran de redactar les incidències a la manera del Perú, i tots els departaments de publicacions de marca oficial faran idèntic canvi per ajustar-se a la coherència. Segons el nou ordre, s'estimularà a través d'incentius el funcionari, que fins ara s'expressava en la llengua oficial, perquè també pugui fer-ho en la llengua cooficial.

El director general de la TVV —que ho estava desitjant— no sols derogarà les 543 recomanacions lingüístiques que restringien la loquacitat dels presentadors, sinó que do-

narà per fet que quan un informador diga "aquest" i no "este" no es tractarà de cap impediment dislèxic. Item farà doblar la globalitat del menú cinematogràfic a la llengua que l'Estatut dona protecció, respecte i recuperació, i que en garanteix l'ús normal, sense complexos.

La mare de totes les normalitzacions preveu substanciosos pressupostos perquè el món de l'erudició, la comunicació i la cultura, el comerç i la indústria, i tots aquells que impulsen accions que puguen conferir prestigi a la llengua veguen compensats els seus esforços.

Coses tals i més encara adoptaran cos i ànima coincidint amb la resurrecció de Déu Nostre Senyor: el pecat reclamava penitència. I benaurats els que ho voldran veure perquè d'ells serà el regne de València.

Miquel Alberola

Sol i oblidat

L'arquebisbe Lefebvre ha mort solet a la seua reserva espiritual d'Encomme. L'home que volia fer tornar l'església al passat se n'ha anat emportat per una malaltia moderna: un càncer típic del segle XX després de Crist.

Monsenyor Lefebvre va intentar l'última escissió impossible en l'església. El Concili Vaticà II va passar com una allau sobre els homes com Lefebvre, que tardaren molt a reaccionar. En les estructures de l'església hi havia molts vells que pensaven (supose que pensen) com ell. El *bulaversament* de les tradicions en una institució milenària no és mai fàcil. A mi, personalment, se'm fa difícil oblidar la frase d'un canonge vaticà que, tot i criticar les formes de Lefebvre, deia: "però té part de raó. Imagineu a quin extrem hem arribat que ja es poden fer misses inclús al voltant d'una tauleta de cafè". La imatge és genial.

A Lefebvre el va perdre la impaciència. Podia haver optat per treballar des de dins. Hi ha uns quants que ho fan per intentar que l'últim concili només siga un somni, un miratge oblidat. Però en comptes d'això va tenir la gosadia de desafiar l'autoritat del Papa. Ni més ni menys. I això Roma no pot acceptar-ho de cap de les maneres.

Després de la seua mort *L'Osservatore Romano*, portaveu oficial, del Vaticà, ha deixat entendre que Roma l'hauria perdonat només que hagués fet el més mínim gest de penediment. El periòdic recordava els seus anys de tre-

ball difícil a l'Àfrica com a màxim argument en favor de la reconciliació. Però supose que hi ha més.

Supose que el Vaticà hauria preferit que Lefebvre se n'hagués anat a l'altra vida reclòs de nou en les files de la comunitat. Encara que no estigueren d'acord en gairebé res. Una institució que dura dos mil anys i sobreviu segur que té més corretja que un mortal de setanta o vuitanta anys. I més paciència. I més vista llarga. Ara Lefebvre podrà quedar sempre, per als seus seguidors, com l'últim heretge i segurament és això el que volien evitar. Encara que el més probable és que en els llibres d'història quede només com una tensa anècdota postconciliar. Sobretot si els seus escassos deixebles no aconsegueixen continuar la seua obra, que és el que sembla més probable.

Vicent Partal

